

[Per Hækkerup.]

det galoperende valutaunderskud, men jeg understregede også, at regeringen på den anden side ikke kunne frikendes for sin del af ansvaret.

Jeg bliver nødt til at understrege, hvad hr. J. O. Krag allerede har sagt — jeg bliver nødt til at understrege det, fordi statsministeren tilsyneladende ikke har villet forstå det, og det samme gælder i øvrigt finansministeren — vedrørende vort synspunkt med hensyn til skatterne og de offentlige udgifter. Vi har aldrig på noget tidspunkt nægtet at medvirke til at fremskaffe dækning af de udgifter, som vi har et medansvar for at staten har påtaget sig. Og hvis det drejede sig om en udskrivningslov, der alene havde til formål at dække de udgifter, som den danske stat skal afholde, ville vi også stemme for denne udskrivningslov. Men statsministeren understregede udtrykkeligt, som også finansministeren og økonomiministeren, at det var meningen, at skatterne skulle bruges til mere end blot at dække statens udgifter; skatterne var, som vi alle sammen ved det, et middel i den økonomiske politik. Det vil sige, at i det øjeblik man godkender en skatteudskrivning af den størrelsesorden, som de 95 pct. medfører, betyder det, at man godkender den økonomiske politik, som regeringen fører, og det betyder, at man påtager sig et medansvar for denne økonomiske politik, og da vi mener, den er forfejlet, kan vi naturligvis ikke medvirke til at gennemføre en sådan politik. Derfor afholder vi os fra at stemme om udskrivningsloven.

Det er i øvrigt ikke første gang, det er sket her i salen, at man har afholdt sig fra at stemme om udskrivningsloven. Hvis ikke jeg husker forkert, skal vi ikke mere end to år tilbage, da kunne partierne her til højre i salen ikke medvirke til at gennemføre en udskrivningslov, som socialdemokratiet og SF så alene måtte tage ansvaret for. Så nogen anledning til forargelse, vil jeg gerne sige til den fungerende finansminister, kan der overhovedet ikke være tale om. Det er en ganske normal politisk procedure, der her bliver bragt i anvendelse, ganske særlig på baggrund af, at statsministeren udtrykkelig understregede det politiske ansvar, der lå i at gennemføre

en udskrivningslov, der indeholdt det økonomisk-politiske middel, som lå i en større beskatning end nødvendigt for at dække udgifterne.

Statsministeren og økonomiministeren gjorde nogle bemærkninger om, hvor godt det går med beskæftigelsen, og hvordan arbejdsløsheden er faldet. Det er rigtigt, at arbejdsløsheden gennem det sidste par måneder er faldet. Det er også glædeligt, det vil jeg ikke bestride. Men jeg tror, det var statsministeren selv, der oplyste, at tallene for det første kvartal i år endnu viste en arbejdsløshed af samme størrelse som i 1968, og det vil sige ca. det dobbelte af den, vi havde i 1967 og 1966. Hvis vi tager de sidste ugetal, vi har fået for arbejdsløsheden, som økonomiministeren refererede til, ja, så er det rigtigt, at totalarbejdsløsheden er nede på 2 pct. mod, jeg tror, det var 3,3 sidste år på samme tid, men går vi tilbage til 1967, var arbejdsløsheden kun godt det halve af det, den er i dag, og går vi tilbage til 1966, var den kun godt en tredjedel af det, den er i dag.

Vi har altså vel fået en vis nedgang i arbejdsløsheden, men vi har på ingen måde nået en så lav arbejdsløshed, som vi havde i årene til og med 1967, og jeg er ikke sikker på, at vor optimistiske økonomiminister, som mener at kunne betegne den situation, vi nu har, som genskabelsen af den fulde beskæftigelse i Danmark, jeg er ikke sikker på, at økonomiministeren kan være alt for tryk ved, at dette holder, at vi fortsat vil kunne glæde os over en faldende arbejdsløshed. Den stramning, som man tilsigter i finanspolitikken, er vi bange for vil kunne føre til, at man igen bevæger sig ad siksaklinjen, og at vi igen kommer til at opleve en voksende arbejdsløshed.

Vi har jo tidligere også i denne sal diskuteret problemerne om den økonomiske politik, hvor økonomiministeren viste sig at være en ringe spåmand om fremtiden, og derfor vil jeg tilråde økonomiministeren en vis forsigtighed med hensyn til at spå om, hvor godt det kommer til at gå. Det er selvfølgelig en trøst, når det ikke går særlig godt i øjeblikket, at man kan sige: det skal I ikke være så kedede af, græd ikke, børnlille, for det kommer til at gå godt om et halvt år eller om et år. Men det er kun en fattig trøst.